

Özv. Cseri Gyuláné:

Cseri Gyula élete és szolgálata

Cseri Gyula 1941 november 23-án született Kecskeméten. Három gyermekes nagykereskedő család második fia. A harmadik fiútestvére nyolc napos korában elhunyt, így szülei két fiúgyermeket neveltek fel.

Kecskeméten járt iskolába, és az érettségi vizsgát is ott végezte.

Szellemi érdeklődése már kora gyermekkorától kiemelkedő volt, s ehhez hozzájárult zenei tehetsége is. Zongora és orgona tanulmányaiiban olyan nagy eredményeket ért el, hogy komolyan felvetődött zenei pályafutásának gondolata.

Végül a papi hivatásra való felkészülés mellett döntött. Bátyja, Cseri Kálmán után két évvel, 1960-tól 1965-ig ő is a Budapesti Református Teológiai Akadémia hallgatója lett, és nagy odaadással készült a lelkészi szolgálatra. 1965-ben szentelték lelkésszé.

1964 elején nagy fordulat következett be életében: letartóztatták és államellenes tevékenységgel vádolták. Az egyik budapesti református gyülekezetben az ifjúsági csoportot vezette, mint a Budapesti Református Teológiai Akadémia hallgatója. Ide számos egyetemista járt. A diákság kérésére kritikusan foglalkoztak a dialektikus materializmussal. Ezt a politikai rendőrség úgy minősítette, hogy „antimarxista kádereket képeznek ki az egyetemen történő bomlasztó munkára”. Házkutatásra, majd a

későbbiekben, kihallgatásokra és „politikai fejlődését” ellenőrző beszélgetésekre is sor került a rendőrség és az Állami Egyházügyi Hivatal részéről, még 1968-ban is, a „prágai tavasz” ürügyén. Ekkor kényszerült engedély nélkül elhagyni Magyarországot: Jugoszlávián és Ausztrián keresztül a Német Szövetségi Köztársaságba távozott, ahol politikai menedékjogot kapott.

Németországban 1968 december 1-től látta el a Hessen és Nassau-i evangélikus egyház szolgálatát. 1968 decemberétől 1977 júliusáig Mainz-Gonsenheim-ben volt lelkész. 1977-től 1987-ig a Majna-Frankfurti Német Református Gyülekezetben végzett lelkészi szolgálatot. Ezután Giessenben egyetemi lelkészként szolgált és onnan ment nyugdíjba 2003. január 1-én.

1969 július 26-án megházasodott, Nagy Katalin református teológusnőt vette feleségül, akit már 1962 óta ismert. A Jóisten három gyermekkel és hat unokával ajándékozta meg a Cseri házaspárt: Anette 1971-ben, Sibylle 1973-ban és Márk 1975-ben született. Az unokákat Demiah, Lily, Lucas, Gabriel és Mila névre keresztelték.

A hatodik kisunoka, Chloe Dorena világra jöttét sajnos már nem érte meg. Gyulát és Katalint 45 évi meghitt párkapcsolat és 40 éves szereteteli házasság kapcsolt össze 2010 március 21-ig, amikor Gyula, hosszas betegség után visszaadta lelkét Teremtőjének németországi Majnafrankfurtban.

Cseri Gyula renületlenül szolgálta a kinti és hazai magyarságot is.

1970-től kezdve 12 éven át szervezte és vezette a nyugat-európai Nagyheti Evangéliumi Ifjúsági Konferenciát. Minden évben kb.100 magyar fiatal találkozott ebből az alkalomból. A konferencia célja a Nyugat-Európában élő magyar ifjúság keresztyén hitet mélyítő nevelése, a magyar anyanyelv ápolása és a magyar kultúra ismeretének bővítése volt. Ebben a minőségében évtizedekig tagja volt a Nyugat-Európai Evangélikus és Református Lelkigondozói Szolgálatoknak.

Tevékeny szervezője és vezetője volt a Nyugat-Európai Magyar Ökumenikus Konferenciáknak, amelyekre ötvenként került sor, ezeken rendszeresen előadásokat és áhítatokat tartott.

Mindennapi gyülekezeti munkája mellett, számos menekültnek és délvidéki magyar vendégmunkásnak volt tanácsadója és segítője szociális és lelki téren. Ingyenes tolmácsolással és fordítói munkával segítette magyar honfitársait Németországban, nekik is istentiszteleteket tartott Mainz és Frankfurt közelében.

Emellett a németországi Hessen tartományban valamint Mainzban több éven át a magyar protestánsok lelkigondozását is ellátta német munkája mellett: rendszeresen tartott istentiszteleteket négy nagyvárosban, Frankfurtban, Wiesbadenben, Mainzban és Giessenben, de alkalmanként Münchenben, Berlinben és Hannoverben is szolgált, ha egy ottani gyülekezeteknek éppen nem volt „saját” lelkésze. Erőt, időt nem számítva mindig eleget tett a meghívásoknak, mindig kész volt ígét hirdetni, mert a magyaroknak – távol az óhazától -szükségük volt és van lelki építésre. Mindezt súlyos betegen, szeretetszolgálatból tette évtizedeken át, egészen 2007-ig.

Élettel töltötte be az Igét, Pál Apostol szavaival élve: „Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözöm, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgálatra alkalmassá teszem a testemet, hogy míg másoknak prédikálok, magam olyanná ne legyek, mint aki alkalmatlan a küzdelemre.” I.Kor.9:26-27

Frankfurti hitéleti tevékenysége alatt Frankfurt városával együttműködve megrendezte egy, az erre igen alkalmas és szép, neki otthont adó templomban a szerdai irodalmi estét („Literarischer Mittwoch”). Éveken át, havonkénti irodalmi rendezvényekkel színesítette és élenkítette a gyülekezeti munkát, mintegy kaput nyitva a város felé. Ennek keretében sok olyan kelet-középeurópai magyar írórt hívott meg, akik műveit akkor Magyarországon vagy Erdélyben illetve Romániában nem, vagy csak nagyon nehezen adták ki. Éveken keresztül rendezett kiállításokat is a templomban, sok esetben magyar vagy fogyatékos művészekkel, akiknek egyedül ő adott lehetőséget műveik bemutatására.

1980-ban társalapítója volt annak az ökumenikus magán-segélyszolgálatnak, amely a következő években komoly anyagi segítséget juttatott el Lengyelországba: személyesen

kísért el nyolc alkalommal a segélyszállítmányokat, de gyakran maga vezette a teherautót is.

1989 után Magyarországon és Dél-Szlovákiában nagyszabású tanácsadói –szemináriumi munkát szervezett etikus szakértőként a ma már igen elterjedt „biológiai” mezőgazdasági termesztés területén. Ehhez sikerült megnyerniük a Német Mezőgazdasági Minisztérium valamint egyéb német alapítványok támogatását.

1993-ban munkával töltötte három hónapos tanulmányi szabadságát vendégelőadóként a budapesti Eötvös Lóránt Tudományegyetemen. Összehasonlító vallástudományi témékről oktatott tanított teljesen önkéntes alapon, különböző meghívásoknak eleget téve.

Giessenben megszervezte magyar tudósok Giesseni egyetemre való meghívását. Megalapította a magyar diákok klubját. Német diákoknak tanulmányutakat szervezett Magyarországra a magyar társadalom és egyházak, valamint politikai változás és kultúra megismertetés céljából. Fontos része volt ezeknek atanulmányutaknak a magyar diákokkal és gyülekezetekkel való személyes találkozás is.

1988-ban, az Arnoldshain város evangélikus akadémiaja („Evangelische Akademie”) ökumenikus munkacsoportjának elnökévé választották, ott konferenciákat rendezett magyar és nemzetközi előadókkal, többek között Pozsgai Imrével, a kommunista rendszer válságáról és jövőbeli kilátásokról. Ez a konferencia nagy visszhangra talált a német tömegtájékoztatásra.

Hajthatatlan gyakorlója és továbbvivője volt az egyházak közötti ökumenikus közeledésnek Mainzban, Frankfurtban és Giessenben egyaránt. Állandó igehirdetői csereszolgálatokkal, szemináriumi rendezvényekkel hívogatott egymás megismerésére, tapasztalatszerzésre és a hitmélyítő alkalmakra. Ily módon került rendszeres kapcsolatba a katolikus gyülekezetekkel is.

Kölcsönös gyülekezeti látogatásokat szervezett. Nyitottság jellemzet más vallások felé is. Konfirmadusait, diákjait évről-évre elvitte a helyi zsinagógába, kereste a lehetőséget a más vallásokkal való párbeszédre. Partnerkapcsolatot létesített a kenyai Limuru-i Refotmátus gyülekezettel, ahová kétszer is elvitte a frankfurti gyülekezet egy-egy csoportját. Es az 1980-as őszi Kenyai Püspöki Symposiumon 5000 embernek prédikált, angolul. Látogatása idején vendég előadóként dogmatikai tárgyakat tanított a Limurui Hittudományi Theol. Főiskolán, szintén angol nyelven.

1989/90-ben Michigan-ben több amerikai egyetemen és amerikai egyházi fórumon tartott előadást Magyarország politikai és egyházi helyzetéről az 1989/90-es rendszerváltozást követően.

Tagja volt több évtizeden át a **Német Evangélikus Akadémikusok** szervezetének, a Hesseni részlegnek élete végéig megbecsült elnökségi tagja volt. A Németországi Magyarok Szövetsége (BUOD) munkatársaként, részt vett a az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc 50. évfordulója alkalmából 2006-ban a majnafrankfurti Pál templomban (Paulskirche) rendezett ünnepség szervezésében. Az ünnepség fővédnöke németország egykori kancellárja, Helmut Kohl volt, aki Dr. Sólyom László magyar köztársasági elnökkel együtt megjelent.

Cseri Gyula 2007-ben súlyos betegen tartotta meg utolsó nagy és lenyűgöző előadását árpádházi Szent Erzsébet munkásságáról, Marburgban, Szent Erzsébet születésének 800. évfordulója alkalmából az egész országból összesereglett magyarságnak. Nyugdíjasként Mainzban és Frankfurtban segítette az állandó lelkész nélkül működő magyar protestáns gyülekezeteknek alkalmankénti szolgálataival.

Az elmúlt 10 évben Komárom szlovákiai oldalán alapított felvidéki Református Teológiai Akadémia, majd a Komáromi Selye János Egyetem Teológiai karának előadója volt, ahol ökumenikus teológiát tanított. Ezt a munkáját, tekintettel a szlovákiai egyház és az Akadémia nehéz anyagi helyzetére költségtérítés nélkül végezte. Szolgálatát egészségi állapota miatt 2006-ban be kellett fejeznie. Ezt megelőzően még 2005-ben, a Frankurti Református Gyülekezet közös akciójaként, eljuttatott egy hatalmas orgonát a felvidéki Madarra és annak felszentelésén is szolgált.

Sosem állította betegségét beszélgetéseinek középpontjába. Nyolc évig tartó betegsége során igen sokat foglalkozott a hitélet és szellemi világ kérdéseivel, olvasottsága nagy hatást tett látogatóira, olvasmányainak kincseit rendszeresen megosztotta velük. Még néhány nappal halála előtt is szellemi ajándékkal meggazdagodva távoztak egy-egy látogatás végén barátai.

Dacolt betegségével és kitartóan küzdött ellene, szeretett volna még többet átadni szellemi képességeinek tárházából mások meggazdagítására. De Isten könyörületesen magához szólította, felmentve őt a további harcokból.

Életét Pál Apostol Timotheushoz írt levelében található mondata jellemzi (II.Tim.4:7-8):

„Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam.

Végezetre eltétemek, az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr, az igaz Bíró ama napon; de nem csak énnekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az Ő megjelenését.”

